

TŘIKRÁT SLÁVA

Šlechtná záchrana

Tak jsme se dočkali. Do studené deštivé tmy vybuchovaly barevné gejzíry ohňostrojů, dojatí řečníci se nebáli velkými slovy uctít velký den. Stát měl svátek. Veliké narozeniny. Zvony ve věžích starobylých kostelíků se samy rozezvučely. Určitě zvony těch dřevěných kostelíků, které se kdysi v republice daly do pohybu. Z tichých karpatských hor putovaly ve třicátých letech někdy do veřejných městských sadů, jindy do soukromých zahrad, aby mohly v Česku připomínat „občanskou povinnost za všech okolností zachrániti a udržeti nejdražší statky celého národa“. Zachraňovalo se tehdy na nejvýchodnějším území mladé republiky o sto šest. Kdo uměl kšeftovat (továrník) nebo měl vliv (poslanec), zachránil architektonický skvost z rukou zaostalých obyvatel Podkarpatské Rusi. Není divu, že se 28. října řečnilo i u tohoto zlata konkvizisty po česku. A mladá republika se o Rusíny vůbec pečlivě starala: postavila v kolonii nové četnické stanice a zajistila pravidelnou přítomnost exekutorů.

Pokrok vědění

Oslavenec stát měl podobu různých režimů, než se dožil letošní stovky. Překonal však všechny ty nespravedlnosti, protože jeho občané se nikdy nedrželi v ústraní a nečekali, až se všechno přežene, s vědomím, že se to přehnat musí. Nenechávali volné pole průběhu událostí a vždy zasahovali do běhu věcí tím nejstatečnějším odbojem. A pokrok se dostavil. Velikým pokrokem, který je třeba oslavovat nejen dnes, je například takové vědecké měření nerovnosti. Štvavá média třeba těsně před výročím napíšu: „Státu se nedaří zmenšovat ve veřejném sektoru propast mezi výdělky žen a mužů. Rozdíly se naopak ještě prohlubují.“ Klidně zapomenou dodat, že nerovnost v platech mužů a žen za stejnou práci tu byla i za prohnílého minulého režimu a jako kouli na noze ji chudák stát musí ještě stále vláčet s sebou. Kde bychom za těch třicet posledních let mohli být, kdyby nám v tom čtyřicet let totality nebránilo! A stejně už máme v rukou tu nejú-

činnější zbraň: expertní týmy, ba celá ministerstva třímají statistiky a píšou projekty. Díky nim dnes už víme, že jde o genderovou segregaci, podpořenou tržním tabu uvaleným na hlasité vyslovení výše mzdy nebo urputným stereotypním podhodnocováním ženské práce. Společnost, která takhle umí popsat svoje fungování, ta nezahyne.

Až do dna

A do třetice už to chce přípitek. Stačí pitná voda prima jakosti. Není nutně třeba klasikův SRK (= nejprve slivovice, rum, kontušovka, následně svornost, rovnost, kamarádství). A tímto přípitkem oslavme náš nejdůležitější současný trend – konzum pod práporem ekologie. Dnes už nestačí v souladu s přírodou požívat zeleninu a mít řídkou stolicí. Dnes státoprávník i radikál volá po třídění odpadů, snížení znečišťování, omezení užívání PET lahví. Neplaťme za vodu v plastu, plaťme za vodu z automatu! Kdo by nechtěl takhle jednoduchou a levnou cestou šetřit naši planetu? Některé automaty sice používají také nádoby z polyethylentereftalátu – ale zase úplně zrušit kulturní odkaz Coca-Coly (která začala petky používat jako první na světě) by byl krokem zpátky. Civilizace pokročí dál, jen když bude úspěšně poháněna všeobecným konzumem. A toho lze dosáhnout i bez petek. Ty byly sice velkým hnacím motorem už v devadesátkách, protože kohoutková voda prodávaná v petkách přišla asi stopadesátkrát draž, ale díky automatům na pitnou vodu by ani do budoucna ekonomika oslabit neměla. Testy už prokázaly, že ani umístění automatu těsně vedle kohoutku s pitnou vodou konzumenty nezmate. Stejně jako se nenechali zmást tím, že pitná voda z našich veřejných vodovodů je přísně kontrolovaná, levnější a nevozí se nikam v kamionech. Zbavme se už toho reliktu minulosti, toho komunistického výdobytku mít všude dostupnou pitnou vodu z kohoutku, jejíž kvalita je i mezinárodně uznávaná. Mnoho vyspělých kapitalistických zemí takovou blbost nemá.

Na zdraví!